

Hồi Thứ Mười

HUYẾT LƯU MÃN ĐỊA

Phụng Cô từ trước đến nay đã theo dõi tin tức Dương Tiểu Tà, muốn tìm hiểu Dương Tiểu Tà là con người xuất thân thuộc môn phái nào.

Khi nghe được tin Tiểu Tà bị nhốt tại Phi Long Bảo, Phụng Cô lập tức viết thư báo cho cấp trên biết, một mặt vì tình cảm riêng tư muốn cứu Tiểu Tà, một mặt tăng công với tổ chức nàng.

Quả nhiên không lâu, Phụng Cô được cấp trên hồi âm, phái mười tên Hắc y sát thủ theo đề nghị của Phụng Cô tiến nhập Phi Long Bảo để cứu người.

Phụng Cô rất vui mừng, liền sai thêm mấy tên thuộc hạ của hí trường hợp lực hành sự.

Như vậy, Phi Long Bảo lúc này gặp rất nhiều tai nạn.

Vào một đêm không trăng...

Bầu trời mây đen che phủ.

Một cơ hội đột kích rất thuận tiện.

Mười lăm tên Hắc y sát thủ đã phóng tới Phi Long Bảo, giết chết mấy tên vệ sĩ, xâm nhập sơn trang.

Một tiếng hét kinh khủng vang lên:

– Ai?

– Vệ sĩ đâu? Bất thích khách.

Phi Long Bảo không phải là nơi những người lạ mặt bên ngoài có thể xâm nhập dễ dàng.

Chỉ một tiếng báo hiệu, tất cả môn đồ của Phi Long Bảo đồng loạt xông ra, bao vây bọn Hắc y sát thủ không cho chạy thoát.

Bọn Hắc y sát thủ thấy tình hình khẩn trương, không còn có dự tính nào khác, phải thí mạng cứu nguy, hễ gặp người thì giết, làm cho Phi Long Bảo một đêm náo loạn.

Bấy giờ bảo chủ xuất hiện, điều khiển cuộc giao tranh.

Bọn Hắc y sát thủ hoàn toàn sử dụng đại đao, một món vũ khí rất lợi hại của tổ chức này.

Cuộc chiến không lâu, đã có nhiều môn đồ của Phi Long Bảo chết dưới tay bọn Hắc y sát thủ.

Còn bọn Hắc y sát thủ người nào chân tay cũng bị đầy thương tích, máu tươi

nhuộm ướt áo quần.

Tổng hộ pháp Phi Long Bảo thấy vậy tức giận xông ra, dùng chưởng lực hướng về tên cầm đầu bọn Hắc y sát thủ chặt tới.

Gã Hắc y sát thủ này võ công cũng rất lợi hại, quay đại đao chém vào người tổng hộ pháp một nhát.

Nhưng cũng may, gã Tổng hộ pháp này mình mặc áo sắt, nên chặt không đứt.

Tên cầm đầu bọn Hắc y sát thủ kinh hãi, nhắm ngay mặt đối phương đâm tới. Nhưng đã trễ.

– Phùng!

Tay phải Tổng hộ pháp đã trao tới, bóp ngay sọ của tên Hắc y sát thủ cầm đầu bể nát chết tại chỗ.

Bấy giờ Hồng Anh cũng đã giết được hai tên Hắc y sát thủ nữa.

Tình thế trở nên bi đát.

Đã có hơn mười tên Hắc y sát thủ bỏ mạng, còn các tên khác đều bị thương rất nặng. Những tên Hắc y sát thủ còn lại đều dùng đao tự sát, không để cho đối phương bắt giữ.

Cuộc chiến này Phi Long Bảo tuy thắng lợi nhưng cũng rất vất vả, và hy sinh môn đồ rất nhiều. Ít ra cũng có đến năm mươi xác chết của bọn môn đồ Phi Long Bảo nằm khắp nơi.

Bảo chủ Phi Long Bảo ngỡ ngác, hỏi Mặc sư gia:

– Người có biết số người Hắc y này thuộc môn phái nào không?

Mặc sư gia nói:

– Bẩm bảo chủ! Thuộc hạ chỉ biết số người này là bọn sát thủ, võ công cao cường, đồng thời rất tự cao, thất bại thì tự sát, không để lộ ra tung tích. Do đó mà từ trước đến nay trong giang hồ không ai biết được tổ chức bí mật của chúng.

Bảo chủ than:

– Bồn bảo bao giờ mới biết được số người này thuộc tổ chức nào trong giang hồ?

Mặc sư gia nói:

– Bẩm bảo chủ! Số sát thủ này theo thuộc hạ nghĩ thì chỉ là bọn giết mướn. Chúng ta không cần biết lai lịch của chúng làm gì.

Bảo chủ nói:

– Bắt đầu từ ngày Dương Tiểu Tà đến đây, Phi Long Bảo chúng ta sinh ra nhiều chuyện rắc rối. Không lẽ chúng ta đã làm việc gì không phải sao?

Mặc sư gia nói:

– Bẩm bảo chủ! Ý của thuộc hạ là nên thả Dương Đại Tà đi, có thể sẽ giảm nhiều rắc rối cho Phi Long Bảo sau này.

Câu nói này Mặc sư gia có cảm giác bọn Hắc y sát thủ cũng vì việc Dương Tiểu Tà mà đến đây. Bây giờ trong tình hình rối ren như vậy không nên giữ Dương Tiểu Tà làm gì, muốn giết muốn thả cũng được.

Bảo chủ gật đầu:

– Cũng được! Các người muốn làm gì thì làm, lúc này tinh thần ta rất rối loạn.

Lão quay lại nói với Tổng Quản Hồng Anh:

– Hồng Tổng quản! Đến phòng ta bàn việc một chút.

Nói xong bước vào hậu viện.

Hồng Anh lập tức đi theo.

Tại hậu viện, bảo chủ nói:

– Hồng Tổng quản! Hôm nay xảy ra chuyện này, người có ý kiến gì?

Hồng Anh nói:

– Thuộc hạ nghĩ rằng việc vừa xảy ra có thể là vì cái chết của Dương Tiểu Tà.

Bảo chủ hỏi:

– Có phải người muốn nói câu chuyện lục quái và bọn Hắc y sát thủ xâm nhập nơi đây cùng một mục đích?

Hồng Anh nói:

– Có lẽ như vậy.

Bảo chủ ngẫm nghĩ, nói:

– Nhưng Lục quái và bọn Hắc y sát thủ đâu có liên quan gì? Lục quái thì ta đã biết ý định của họ, còn bọn Hắc y sát thủ thì có gì liên quan đến Dương Tiểu Tà?

Hồng Anh nói:

– Thuộc hạ nghĩ rằng anh em Dương Đại Tà không có liên quan gì đến bọn Hắc y sát thủ.

Bảo chủ gật đầu:

– Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng việc đã xảy ra thì làm sao hiểu nổi đây?

Tổng quản nói:

– Thuộc hạ nghĩ rằng số Hắc y sát thủ này chắc bị người nào lợi dụng, sai họ đến đây giải thoát cho Dương Đại Tà. Vậy thì Dương Đại Tà không có hậu thuẫn gì lớn.

Bảo chủ hỏi:

– Nếu Lục quái và bọn Hắc y sát thủ không có liên quan gì với nhau thì dễ tính.

Hồng Anh nói:

– Theo thuộc hạ suy đoán thì Lục quái đến đây vì muốn tìm một truyền nhân của cố nhân, còn bọn Hắc y sát thủ đến đây vì sự mua chuộc của một kẻ nào đó thôi. Bây giờ chuyện này chưa minh bạch, chúng ta nên hỏi lại Dương Đại Tà, sau đó mới tính cách đối phó. Nhưng tốt hơn hết là phải thả hấn ra.

Bảo chủ giật mình:

– Thả Dương Đại Tà sao? Như vậy hấn sẽ đem cái chết của em hấn nơi đây rao truyền khắp thiên hạ thì Phi Long Bảo chúng ta càng thêm rắc rối.

Hồng Anh nói:

– Có hề gì! Dương Tiểu Tà tự ý đột nhập vào Phi Long Bảo, không may té xuống hầm rấn, chuyện này không ai trách cứ chúng ta được. Còn Dương Đại Tà chúng ta bắt nhốt ở lao phòng, nếu giết hấn đi chúng ta mới có tội với giang hồ.

Bảo chủ như có vẻ thức tỉnh:

– Rất may! Thiếu chút nữa ta đã lầm to rồi. Nếu giết Dương Đại Tà thì chúng ta sẽ khó ăn khó nói với võ lâm đồng đạo. May có người nhắc nhở, nếu không hậu quả khó lường.

Hồng Anh nói:

– Chúng ta có thể thả Dương Đại Tà ra, để Phi Long Bảo chúng ta từ nay bình yên vô sự.

o O o

Nháy mắt ba ngày đã trôi qua...

Tiểu Tà mấy ngày nay có vẻ buồn bã, vì gần đây xảy ra chuyện Lục quái và bọn Hắc y sát thủ xâm nhập Phi Long Bảo.

Trong bảo canh gác rất khẩn trương. Vĩ Diệu Cầm cũng ít được lui tới.

Sở dĩ tin này Tiểu Tà biết được là do Vĩ Diệu Cầm có một lần báo cho Tiểu Tà biết, và độ hỏi sự quen biết của Tiểu Tà đối với Lục quái và bọn Hắc y.

Tiểu Tà cũng mù tịt không rõ lý do.

Hôm nay, Bảo chủ và Tổng quản Phi Long Bảo lại vào lao phòng.

Tiểu Tà biết là bảo chủ muốn dò hỏi hai sự việc vừa xảy ra.

Nhưng Tiểu Tà vẫn rất thản nhiên, như không hề biết một điều gì.

Tiểu Tà nói:

– Bảo chủ đến lao phòng chắc có điều gì quan trọng.

Bảo chủ nói:

– Dương Đại Tà! Ta muốn hỏi người một vài chuyện, hy vọng người không giấu giếm.

Tiểu Tà nói:

– Bảo chủ muốn gì cứ hỏi.

– Ta muốn biết người là môn hạ của ai?

– Ông quá tầm thường! Đáng lẽ ông phải hỏi tôi Dương Đại Tà và Tiểu Tà có quan hệ ra sao? Điều đó mới là quan trọng.

Tiểu Tà vừa nói vừa nhìn vào bức tường đá như đang luyện công.

Bảo chủ lấy làm lạ trước câu nói của Tiểu Tà, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi:

– Vậy thì người với Dương Tiểu Tà quan hệ ra sao?

Tiểu Tà gật đầu nói:

– Đúng rồi! Như thế mới là quan trọng. Bây giờ tôi cho ông biết, tôi là Dương Tiểu Tà.

Bảo chủ vừa kinh hãi, vừa ngỡ ngác:

– Người là Dương Tiểu Tà?

Tiểu Tà cười nói:

– Nếu không phải Dương Tiểu Tà thì tôi là ma sao?

Bảo chủ nói:

– Nếu vậy là không có Dương Đại Tà sao?

Tiểu Tà nói:

– Không sai! Dương Đại Tà chính là Dương Tiểu Tà. Các ông không giết chết hắn, các ông cũng không sợ người khác đến trả thù.

Bảo chủ vui mừng như trút bỏ được một niềm lo lắng, reo lên:

– Như vậy quá tốt rồi! Quá tốt rồi! Ta sẽ lập tức thả người ra.

Bảo chủ qua mấy ngày lo lắng quá sức, ăn ngủ không yên, bây giờ kết cuộc như vậy, làm sao lão không vui mừng ra mặt.

Rất tiếc, Tiểu Tà không nghĩ như vậy. Hắn muốn lợi dụng cơ hội khai thác chuyện bí mật trong Phi Long Bảo. Đó là tìm hiểu xác chết của Vĩ Diệt Huyền bị ném xuống hầm rắn độc.

Tiểu Tà nói:

– Bảo chủ đừng gấp, tôi có chuyện muốn hỏi. Nhưng chuyện này chỉ có mình ông mới biết được. Rất cần thiết.

Bảo chủ nhỏ tiếng:

– Luôn cả tổng quản cũng không được biết sao?

– Đúng vậy! Tôi cũng là vì ông. Vậy...

Bảo chủ hiểu ý quay đầu hướng về tổng quản:

– Các người tạm thời lui ra ngoài một chút.

Tiểu Tà đợi Hồng Anh tổng quản đi khỏi, nhìn Vĩ Diệt Huyền nói:

– Bảo chủ! Ông phải biết rằng tôi từ hầm rấn thoát ra. Như vậy chắc ông đã biết tôi muốn hỏi điều gì rồi.

Bảo chủ kinh hãi:

– Người biết được chuyện này sao?

Tiểu Tà gật đầu:

– Không sai! Tôi cũng biết rằng ông sẽ giết tôi để bịt miệng.

Ánh mắt bảo chủ hiện lên sát khí:

– Không sai! Ta phải giết người.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy tôi sẽ chết chắc rồi! Vậy thì trước khi chết ông kể cho tôi nghe một ít bí mật về việc này có được không?

Nói như vậy Tiểu Tà trong bụng đã định ninh có thể lao từ cửa sổ phòng xuống sông Hoàng Hà thoát nạn. Nhưng Tiểu Tà giả cách để khai thác bí mật của Vĩ Diệt Huyền.

Bảo chủ nghĩ thầm:

– Tiểu tử này đã chết tới nơi rồi vẫn còn dám xen vào chuyện của ta. Ta thử xem hắn có bản lĩnh gì đây.

Ông ta cười nói:

– Người cứ hỏi đi.

Tiểu Tà nói:

– Tôi muốn hỏi ông! Ông làm chuyện đó là chính đạo hay tà đạo vậy.

Bảo chủ khẳng định:

– Ta làm chuyện chính đáng.

Tiểu Tà hỏi:

– Như vậy người bảo chủ lúc trước tại sao mà chết?

Bảo chủ nói:

– Tại vì hắn dùng sinh mạng thuộc hạ Phi Long Bảo để tranh đoạt ảnh hưởng

với Thần Võ Môn, không thương xót sinh mạng của thuộc hạ.

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc, hỏi:

– Tại sao việc đó lại không tốt?

Bảo chủ nói:

– Chuyện này rất đơn giản! Phi Long Bảo và Thần Võ Môn đều là võ lâm chính phái, không nên trở thành tà phái. Chúng ta Phi Long Bảo cũng vĩnh viễn là chính phái.

Tiểu Tà hỏi:

– Vậy là người bảo chủ trước đây do ông giết sao?

Bảo chủ nói:

– Không sai.

Tiểu Tà nói:

– Nhưng thân thể ông ta bị hai vết thương trí mạng. Đó là hai công phu tuyệt kỹ võ công?

Bảo chủ nói:

– Điều đó có gì lạ! Ta có thể một lúc luyện hai môn võ công. Ta nghĩ người hỏi cũng đã quá nhiều rồi, phải trở về nghỉ ngơi đi.

Vĩ Diệt Huyền cảm thấy hấn hỏi quá nhiều khó mà trả lời được.

Tiểu Tà suy nghĩ:

– Một người cùng một lúc luyện hai môn võ công cũng không lạ. Nhưng tại sao lúc trước ta cùng lão đấu chưởng, lão không sử dụng đến Phi sa chưởng? Hay là lão chưa thấy cần thiết?

Gã nói:

– Vĩ Diệt Huyền! Tôi hỏi thực ông, trong hai người bảo chủ ai thật sự là cha của Vĩ Diệt Cầm?

Bảo chủ nói:

– Chuyện này không quan trọng. Điều quan trọng là làm sao cô ta sống thoải mái, làm sao cho Phi Long Bảo trở thành chính phái. Đó mới là điều quan trọng. Tiểu Tà, người có công nhận như vậy không?

– Theo ý ông bất cứ ai làm bảo chủ cũng phải đem Phi Long Bảo trở thành chính phái sao?

– Không sai.

– Như vậy ông giết chết tôi, làm sao gọi là chính phái võ lâm đây?

Bảo chủ cười nhạt:

– Chuyện này không khó. Dương Tiểu Tà trước đây bị chết chúng ta che lấp không được, nên Lục quái mới đến đây. Thế thì việc đã rồi, chẳng cần che giấu làm gì. Bây giờ ta giết chết người cũng chẳng phải lo lắng. Tại vì Dương Tiểu Tà chỉ có một người, mà cũng chỉ chết một nơi.

Tiểu Tà nói:

– Tôi hiểu rồi! Tóm lại là không có Dương Đại Tà. Bây giờ Tiểu Tà chết rồi cũng không ai truy cứu nữa. Nhưng chuyện Dương Tiểu Tà đã chết tại hầm rấn, ông lại đổ thừa cho hãn tự tiện xâm nhập bảo, bị bao vây, hãn không cẩn thận, rơi vào hầm rấn. Như vậy ông muốn nói rằng ông không cố ý giết người.

Bảo chủ nói:

– Thực tế là người chạy lên núi, bản thân bị rơi xuống hầm rấn. Chuyện đó không trách ai được.

Tiểu Tà cũng biết rằng chính bản thân hãn gây chuyện, nên không muốn tranh cãi nữa, dịu giọng nói:

– Nếu Dương Tiểu Tà không chết ở đây thì ông nghĩ thế nào?

Bảo chủ nói:

– Nếu người chạy thoát được bữa nay thì bốn bảo càng có lợi. Tại vì người không chết, bốn bảo đâu còn gì để lo lắng.

Tiểu Tà nói:

– Nếu tôi ra ngoài tiết lộ chuyện bí mật của ông thì sao?

Bảo chủ cười nói:

– Ta đây chính là bảo chủ, cũng không có bí mật gì để nói. Người có thoát được hôm nay cũng không làm cho Phi Long Bảo khó khăn, vì ai cũng muốn Phi Long Bảo trở thành chính phái.

Sự thật Tiểu Tà cũng không muốn Phi Long Bảo biến thành tà phái.

Gã thở ra một hơi, nói:

– Câu chuyện xong rồi! Ông giết tôi hay không cũng không quan trọng. Tại sao ông không thả tôi ra?

Bảo chủ cười nói:

– Không phải là không quan trọng. Nếu người không chết sẽ ra ngoài nói bậy, dù rằng không có người tin. Nếu người chết rồi, ta không còn lo lắng. Bí mật này không có người biết có phải tốt hơn không?

Vĩ Diệt Huyền quả nhiên là một con cáo già rất hiểm độc. Rất tiếc, gặp Dương Tiểu Tà lại là một tiểu tà thần.

Tiểu Tà than thở:

– Trước khi tôi chưa nói tôi là Dương Tiểu Tà thì ông định xử lý tôi bằng cách

nào đây?

Bảo chủ cười nói:

– Rất tiếc! Ý định ta đã thay đổi! Dù người là Tiểu Tà hay Đại Tà thì cũng thế thôi, tánh mạng người không chết bởi tay chúng ta thì cũng chết vào tay người khác.

Tiểu Tà hỏi:

– Như vậy tức là ông có ý định thả tôi ra khỏi nơi đây rồi cho người theo truy sát?

Bảo chủ nói:

– Không! Ta đã nói Phi Long Bảo là chính phái trong chính phái, không bao giờ cho người theo truy sát người. Nhưng sợ có kẻ khác, thí dụ như bọn Hắc y sát thủ chẳng hạn.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy là ông có ý định dùng tiền mướn bọn sát thủ giết tôi sao?

Bảo chủ nói:

– Đó chỉ là một cách.

Tiểu Tà giả cách:

– Được rồi! Rốt cuộc tôi phải làm thế nào để được sống đây?

Bảo chủ cười nói:

– Chỉ có một cách. Đó là người thật tình là Dương Tiểu Tà, và đừng biết được bí mật của ta. Lúc đó chính Phi Long Bảo phải thả người ra. Rất tiếc, việc này không thể đảo ngược.

Tiểu Tà nói:

– Bảo chủ! Con người ông rất là xảo hoạt.

– Không phải! Như Hàn Tín giết Chiêu Phu, ai có thể nói Hàn Tín là tà đạo đâu?

– Tại vì Hàn Tín muốn bảo mạng.

– Ta cũng chỉ vì bảo mạng. Chỉ cần Hàn Tín sau này làm được việc tốt. Ta sau này cũng chỉ muốn làm việc tốt. Người không đáng hy sinh cho ta sao?

Tiểu Tà chửi thầm:

– Lão quỷ này rất nhiều lý do, nếu cứ đấu lý mãi sẽ quên mất chuyện chạy trốn.

Gã nói:

– Hy vọng sau này ông giống như Hàn Tín.

Bảo chủ nói:

– Đương nhiên! Ta muốn Phi Long Bảo vĩnh viễn trở thành chính phái trong chính phái.

Tiểu Tà cười nói:

– Được rồi! Chỉ cần Phi Long Bảo trở thành chính phái thì ông chết hay không cũng không cần. Tôi phải đi rồi! Xin tái ngộ.

Tiểu Tà từ từ đến bên khung cửa sắt, vung tay đập vào khung cửa.

– Khà... khà...

Khung cửa sắt tung ra, Tiểu Tà nhảy qua khung cửa sổ, nói lớn:

– Tái ngộ bảo chủ! Yên tâm! Tôi sẽ không nói ra bí mật này, vì ông là chính phái trong chính phái.

Bảo chủ cả kinh, không kịp cản trở thì Tiểu Tà đã rơi xuống mặt sông Hoàng Hà, thuận theo dòng nước bơi đi.

Hoàng Hà thủy thế tuy hùng dũng, nhưng so với hồ Một Tháp vẫn còn yếu hơn.

Tiểu Tà lặn xuống đáy sông, bơi một lúc lâu phát hiện một cây cầu đá. Gã liền dừng lại, leo lên cầu.

Đây là một cây cầu nhỏ, bắc ngang một chi lưu, đi vào thôn trang.

Tiểu Tà leo lên cầu, đi dọc theo một tiểu lộ, vào một quán nhỏ bên đường tìm thức ăn.

Ăn xong, Tiểu Tà tiếp tục đi vào thôn trang, nhưng bên đường chợt thấy một ngôi miếu hoang rất thuận lợi cho việc nghỉ ngơi.

Tiểu Tà vội chạy vào trong, tìm chỗ sạch sẽ ngủ một giấc ngon lành.

Trong lúc đang ngủ, bỗng nghe có tiếng con gái vừa chạy vừa kêu cứu, từ xa đến gần. Tiểu Tà phóng mình chạy ra ngoài.

Thì ra, có một cô gái độ mười bốn tuổi, sắc đẹp tuyệt trần, tuy còn nhỏ mà dung nhan mỹ lệ, mình mặc áo trắng rách nát, đằng sau có một ông lão, đôi mắt sâu thẳm, răng sún, độ sáu mươi tuổi, móng tay dài và đen, lưng mang một cái túi, tay cầm một con rắn lớn màu đỏ, hình dung lão giống như quỷ quái, trông rất dễ sợ.

Cô gái vừa chạy vừa kêu cứu không ngừng, hướng về phía Tiểu Tà chạy tới.

Bỗng nhiên cô gái bị vấp ngã, té nằm dưới đất.

Lão quái cười ha ha chạy tới.

o o o